

Terceira premio de narrativa

San Marcos

A festa de San Marcos celébrase o 25 de abril na pequena, pero culta parroquia de Senra, no municipio de Ortigueira. É unha das feiras máis antigas de España. Lembro cando ía co meu avó e os seus compañeiros á feira. Alí ía xente de todo o país a mercar cabalos e a pasar un día de xolda. A min prestábame ver os mozos coidando dos cabalos dunha forma tan xeitosa, aínda que cobraran por eso.

A feira duraba dous días. No primeiro, sempre se vendían os cabalos co mellor dentame, os máis fortes e rexos; os peores quedaban ata o segundo, chamado tamén día das Maulas, no que algún tratante ,se cadra ,conseguía algún bo. Había xente que aínda lles poñía dentes postizos ou llos pintaba para que pagaran máis por eles.

Ás sete da mañá dábase a primeira misa, á que acudían os compradores para empezar a tomar “contactos”.

Lembro que un ano voou o manto á Virxe e quedou espida, preparouse un rebumbio... Era gracioso ver a cara que tiña o cura, e ver como unha multitude de xente corría atrás do manto coma si estiveran tolos. No momento no que voou o manto escoitouse un redondo “¡Ooooooh!, ¡loado sexa Deus!”. Foi o ano que mellor o pasei.

Ó saír os mozos, trouleaban nas atraccións ou nos teatros de marionetas, ou ben daban un paseo para ver se atopaban algunha moza...

Lembro que ata oito días antes da feira, se dabas una volta polos arredores, xa vías algún xitano preparando seu posto de xoguetes, cestos e todo tipo de argalladas.

Tamén viña xente dende Valencia para vender as súas laranxas.

Despois de comer sempre facían carreiras de cabalos, ás que meu avó tiña moita afección. Todo o mundo estaba esperando desacougado o momento en que chegaban á meta, no que se pasaba dun quedo silencio a un rebumbio e uns berros desgarrados, ben

para recibir as ganancias das apostas ou ben para ter discusións entre os perdedores, entre os que adoitaba estar meu avó.

Moitos dos cabalos que corrían mercáranse noutras feiras e eran vendidos alí. Cubríanos con telas de cores, lazos ou mesmo lles facían trenzas na cola.

Na cea do día anterior sempre contábamos contos de cabalos. O meu pai díxome que caera dun e quedara enganchado polo estribo, foi a rastro coma cen metros.

A noite anterior pasábaa practicamente en vela cos nervios e contando os cartos que meu avó me dera para mercar churros ou lambetadas.

Pola mañá espertaba ás sete, tomaba o meu ovo, os meus torresmos, o xamón, collía la botella do viño, o chufasqueiro e las botas de goma, -porque xa se sabe: “en abril augas mil”- e ía co meu avó.

Dende a miña casa xa se oía o balbordo, e eu ía correndo a ver los cabalos mentres que meu avó buscaba os seus compañeiros. Moita xente convidábate a montar, pero a mín metíame moitísimo medo, e máis despois de escoitalas historias da noite anterior. Meu avó sempre me dicía :”ti nunca te montes nesas bestas inmundas e indomables rapaz, e menos sen estar eu diante, ¡non vaia ser o demo!”

Na feira sempre coñecías rapaces novos, coma Taichú, un rapaz de Valencia. Tódolos anos faciamos algunha trasnada, como roubar churros ou tirar pedras ós marionetas.

Quedaba co meu avó para comer nunha casa na que daban as comidas típicas desa romaría: cabrito asado, callos ou marisco. Eu só comía os garavanzos dos callos e gardaba as pinzas dos lumbrigantes para dar beliscos cando había moita xente. Taichú, que sempre ía comigo, un día deu un belisco tan forte que o home dixo: “¡Serás fillo de puta!”. Saíamos correndo coma raios e nunca nos pillaban.

Despois de comer íamos dar una volta polos fermosos camiños de area, rodeados dunha vizosa e colorida vexetación, que agora por desgracia foi substituída polos eucaliptos. O derradeiro día pola noite, cando se ían todos, sempre me facía una foto co meu avó e os seus compañeiros “na sorte do paxariño”, que era un home que facía fotografías e chas daba ó momento, despois dun laborioso traballo de “mete-saca” nun balde cun líquido estraño. Eu xa non vivo alí, pero sempre que podo vou, pois tráeme moitas boas lembranzas da miña infancia, ¡que tempos...!

Segundo me conta meu avó, este ano non a pensaban facer pola falta de cartos, pero ó final fíxose, aínda que non foi tanta xente coma outros anos.

Convídevos a todos ó “San Marcos 2002, odisea entre os cabalos”, e se non o pasades ben, denunciádesme.

RODRIGO NIETO GARCINUÑO

3º ESO

IES ORTIGUEIRA